ZBULIMI
I SHTATË EPOKAVE KISHTARE

KAPITULLI 8
EPOKA KISHA FILADELFIANE

Zbulesa 3, 7 - 13

"Edhe engjëllit në Kishën e Filadelfisë shkruaji: Kështu thotë Shenjti, i Vërteti. Ai që ka çelësin e Davidit, Kur ai çel askush s'mund të mbyllë, kur ai mbyll askush s'mund të çelë.

I di veprat e tua! Ja, e hapa para teje derën që akush s'mund ta mbyllë. Njëmend pak fuqi ke dhe megjithatë e ruajte fjalën time dhe nuk i re mohit Emrit tim.

Ja, unë do t'i sjell disa nga sinagoga e Satanit - që e mbajnë veten për judenj e nuk janë, por rrejnë - ja, do t'i bie përdhuni para teje për t'u përkulur deri në dhe para teje, që ta marrin vesh se unë të dua.

Dhe pasi e mbajte me qëndrueshmëri fjalën time, dhe unë të të ruaj ty nga ora e provës që do të vijë mbi mbarë botën për t'i sprovuar banuesit e tokës.

Do të vij së shpejti! Ruaje mirë çka ke, që askush të mos e rrëmbejë kezën tënde.

Ngadhënjyesin do ta bëj shtyllë në tempullin e Hyjit tim dhe prej andej ai s'do të dalë më kurrë! Në të do ta shkruaj Emrin e Hyjit tim edhe emrin e qytetit të Hyjit tim, të Jerusalemit të ri, që zbret nga qielli, prej Hyjit tim, edhe Emrin tim të ri.

Kush ka veshë, le të dëgjojë çka Fryma u thotë kishave!"

FILADELFIA

Filadelfia ishte 120 kilometra në juglindje të Sardës. Ajo ishte qyteti i dytë më i madh në Lidia. Është ndërtuar mbi disa kodra në një zonë të njohur të verës në rritje. Monedha e tij ishte e veshur me kokën e Bakkus dhe Bakkantas figura murgëreshe (murgesha e Bakus). Popullsia e qytetit përfshinte hebrenjtë, të krishterët me origjinë hebraike, dhe të konvertuar nga paganizmi. Qyteti pësoi tërmete të shpeshta, por ajo zgjati më gjatë nga shtatë qytetet të Zbulesës. Në fakt, ky qytet ende ekziston nën emrin turk të Alasehir, ose qytetin e Perëndisë.

Shifra e farkuar në medalje tregon se hyjnia e qytetit ishte Bakkus. Pra, Bakkus është e njëjtë si Ninus apo Nimrodi. Ai është "byk", edhe pse shumica prej nesh mendojnë për atë si simbol në aspektin e festave të egra dhe dehjes.

Si kjo i ndriçon mendjet tona? Këtu është një monedhë me zot në njërën anë dhe priftëreshave ose profeteshën nga ana tjetër. Pra, hedh një monedhë. A ka rëndësi se si bie? Jo, jo në të gjitha, ende është e njëjta monedhë. Kjo është feja romake e Jezusit dhe Marisë.

A nuk mendoni se vetëm të Romës janë këto gjëra. Jo, nuk është vetëm lavirja e madhe. Sigurisht jo, sepse ajo u bë nëna e kurvërimit të saj. Vajza e saj tani është monedha e farkuar me të njëjtin karakter. Nuk janë, nga njëra anë e medaljes, shohin festimin e Jezusit, në anën tjetër të ketë priftëreshën e tyre ose profetesha dhe ajo shkruan besimet e kishës të saj, dogmat dhe nene të besimit dhe shitjen e tyre për njerëzit për shpëtimin duke këmbëngulur se ajo dhe vetëm ajo ka dritën e vërtetë.

Sa mbresëlënëse është fakti se kjo është një kohë e karakterizuar nga një monedhë. Për nënën dhe vajzën, të gjithë duke blerë rrugën e tyre në qiell. Paraja nuk është gjaku, çmimi i blerjes. Paraja nuk është Fryma, forca që drejton ato përpara. Perëndia e këtij shekulli (pasuria) i ka verbuar sytë e tyre.

Por ata do të veprojnë në vdekje do të përfundojnë së shpejti, sepse kjo është epoka që Fryma e thërret: "Ja, unë vij shpejt!" Po, kam vij së shpejti, Zot Jezus!

EPOKA

Filadelfia është epoka kishtare që zgjati nga viti 1750 deri rreth vitit1906. Kjo është një kohë e falë në emër të qytetit të quajtur epoka e dashurisë vëllazërore, si Filadelfia

do të thotë "dashuri vëllazërore".

LAJMËTARI

Lajmëtari sigurisht ishte John Wesley. John Wesley ka lindur në Epworth, 17 qershor 1703 dhe ishte një prej nëntëmbëdhjetë fëmijët e Samuelit dhe Susanna Wesley. Babai i tij ishte një prift në Kishën e Anglisë, por është më se e mundshme që mendja e objektit fetar e Johnit u është bazuar më shumë në jetën shembullore të nënës së tij se sa të teologjisë e të atit. Johni ishte një dijetar i shkëlqyer. Vetëm kur ishte në Oksford ai dhe Charles u bënë pjesë e një grupi që ka aplikuar festimin shpirtëror i bazuar në jetën dhe përvojën e së vërtetës, në vend të përcaktimit të doktrinës si etapa. Si udhëzues shpirtëror të punimeve, të tilla si duke i dhënë të varfërve, duke vizituar të sëmurët dhe ata që janë në rezik. Kjo është arsyeja pse ata janë quajtur Metodistë dhe tituj të tjerë ironik. Pra, Johni ishte mbushur mjaftueshëm me vizionin e tij për nevojën e fesë ndaj kombeve të botës që kanë shkuar në Amerikë (Gjeorgji) si misionar në mesin e indianëve. Në rrugën e tij atje ai zbuloi se shumica e pasagjerëve në bord ishin Moravijancë. Shumë ishte i impresionuar me butësinë e tyre, paqen dhe guximin në të gjitha rrethanat. Përpjekja e tij në Gjeorgji, pavarësisht vetëmohimit dhe punën e vështirë, dështoi. Ai u kthye në Angli duke qarë: "Unë shkova në Amerikë për të paguar Indianët, por për atë se kush do të paguajë mua?"

Kthyer në Londër përsëri u takua me Moravijancët. Peter Boehler ishte ai që do t'i tregonte rrugën e shpëtimit. Ai ishte një i rilindur i vërtetë, në masë të madhe për habinë dhe zemërimin e qartë nga vëllai i tij, Charles, i cili nuk mund të kuptojnë se si një njeri i tillë shpirtëror që Johni mund të them se nuk ishte Perëndia sqaruar saktë. Megjithatë, menjëherë pas kësaj, edhe Charles gjithashtu ka shpëtuar me anë të hirit.

Wesley tashmë ka filluar për të predikuar Ungjillin në ato katedrat në Londër të cilat më parë kishin qasje në to, por ai u përjashtua shpejt. Në atë kohë, ka shërbyer mikun e tij të vjetër George Whitefield siç quhet, Johnit që do të vijnë dhe të ndihmojë atë të predikuar në terren ku mijëra do të ndëgjojnë Fjalën. Wesley fillimisht ishte skeptik se ai duhet të predikojnë në vende të hapura, e jo në ndërtesë, por kur e pa turmën dhe pa veprim në fuqinë e Ungjilli është fuqia e Shpirtit, me gjithë zemër u kthye në predikimin e tillë.

Puna shpejt mori përmasa të tilla që ai filloi duke dërguar laikë të shumtë për të predikuar Fjalën. Ajo dukej si një Rrëshajë paralele ,atje ku është Fryma pothuajse brenda natës ngriti njerëzit me pushtet për të predikuar dhe mësuar Fjalën.

Nuk ishte opozita e dhunshme në punën e tij, por Perëndia ishte me ta. Veprimet e Shpirtit u manifestuan fuqishëm dhe shpesh me një frymë të tillë të dënimit që kapi njerëzit që kanë marrë fuqinë dhe ata do të bien në tokë duke bërtitur në ankth të madh mbi mëkatet e tyre.

Wesley ishte një njeri jashtëzakonisht i fuqishëm. Ajo që ai e përshkruan vetë nuk mund të mbani mend se në çfarë depresion ai është. Ai nuk fle më shumë se gjashtë orë në ditë, të merrni deri në atë kohë se ai fillon të predikojë në ora pesë praktikisht çdo ditë e shërbesës së tij, ai predikon në katër herë në një ditë, në mënyrë që gjatë një viti ka pasur një mesatare prej më shumë se 800 predikime.

Ai udhëtoi mijëra milje, si dhe predikuesit e tij udhëtojnë që të mbanin Ungjillin afër. Në fakt, Wesley ishte për një vit mbi kalë udhëtuar rreth 7000 kilometra.

Ai ishte një besimtar në fuqinë e Perëndisë dhe u lut për të sëmurët me besim të madh dhe rezultatet e mrekullueshme.

Shumë prej takimeve të tij kanë përjetuar manifestimin e Dhuratave shpirtërore.

Wesley nuk ishte për formimin e një organizate. Kolegët e tij kishin një "United Society" që ishte "shoqëri e njerëzve të cilët janë në kërkim dhe në kërkim për fuqinë e Perëndishmërisë, të bashkuar në mënyrë që të luten së bashku, për të marrë një fjalë e paralajmëruar dhe për të mbajtur një sy në njëri-tjetrin në dashuri për të të jetë në gjendje për të ndihmuar njëri-tjetrin për të punuar rreth shpëtim". Kërkesa vetëm për ata që të hyjnë ishte që ata duhet të jenë prej atyre "që kishte një dëshirë të iknin nga zemërimi që do të vijnë dhe të shpëtojë nga mëkatet e tyre". Me kalimin e kohës kanë zhvilluar një grup të rreptë të rregullave për të përdorur në vetë-disiplinë për të mirën e shpirtrave të tyre. Wesley ka kuptuar se pas vdekjes së tij lëvizja mund të formojnë një organizatë dhe Fryma e Perëndisë i la ato në formë të vdekur. Ai njëherë u shpreh se nuk kishte frikë nga emri metodist dhe të largohet nga vendi, por të Frymës mos

largohet nga ai.

Ishte shanse që gjatë jetës së tij të mund të fitojnë pasuri të madhe, por ai nuk e bëri. Favorite e tij ishte duke thënë se në temën e parave ishte: "Fito të gjithë që ju mundeni, për të shpëtuar të gjithë, jepni të gjithë që ju mundeni." Të pyes veten nëse Wesley kthehet dhe të shohë emërtimin që mban emrin e metodistëve. Ato janë të pasur - shumë të pasur. Por humbur jetën dhe fuqinë e John Wesley.

Ajo që duhet gjithashtu të përmendet është se Wesley nuk donte që mbi punën dhe besimin e tij të ndërtonte organizatë apo lëvizje sektare. Edhe pse në besimet e tyre kishte edhe arminijanë, ai nuk ka dashur të ndajë vëllezërit për shkak të doktrinës. Ai ishte një kandidat i mirë për Jamesin. Ai e bazuar jetën e tij të përjetshme në besim dhe punën që bënte, apo të jetuarit e jetës, jo thjesht të pranojë një besim apo një deklaratë doktrinore.

John Wesley vdiq në moshën 88 vjeç, duke i shërbyer Perëndisë sikurse disa njerëz që do të guxojnë të mendojnë se edhe ato munden.

PËRSHËNDETJE

Zbulesa 3, 7:

"Dhe engjëjt e kishës së Filadelfisë shkruaji: Këto gjëra i thotë i Shenjti, i vërtetë, ai që ka çelësin e Davidit, ai që hap dhe askush nuk mbyll, që mbyll dhe askush nuk hap."

Oh, sa të bukura janë këto fjalë. Si është i mrekullueshëm edhe zëri i tyre. Sa drithëruese është të mendojmë se të gjitha këto karakteristika mund të aplikohet në një person. Kush do të guxonte për të thënë gjëra të tilla për veten e tij, pos Jezu Krishtin, Zotin e Lavdisë? Unë besoj se çelësi për të interpretuar saktësisht se çfarë secili prej këtyre frazave të mrekullueshme përshkruese do të thotë në vargun 9:

"Ja, unë do t'i jap në sinagogën e Satanit, që e deklarojnë veten të Judenj, dhe nuk janë, por gënjejnë, ja, unë do t'i bëj të vijnë dhe të adhuroni në këmbët tuaja dhe të kuptojnë se unë të kam dashur."

Unë them se ky varg është çelësi për shkak se ajo është e hebrenjëve të cilët u kanë quajtur gjithmonë bij të Perëndisë për përjashtimin e të gjithë të tjerëve. E kryqëzuan dhe e vranë Zotin Jezus Krisht. Veprimi i tyre i tmerrshëm solli gjakun e tyre mbi kokën e tyre për shekuj me radhë. Të gjitha sepse ata nuk pranuan Jezusin si Mesian e tyre sepse ai ishte Mesia. Për ta Ai ishte ai që vjen apo Bir i Davidit, për ta ai ishte Beelzebub, ose disa të padrejta e cila përfiton vetëm shkatërrimin. Por jo edhe aq. Ai ishte me të vërtetë Emmanuel, Perëndia i shfaqur në mish. Ai është me të vërtetë Mesia. Ai ishte sigurisht ajo që tani përfaqëson atë. Këtu ajo është, Jezusi i njëjtë - Krishti është i njëjtë dje, sot dhe përgjithmonë. I Shenjti në mes të mbajtësit e qirinjëve është e njëjtë i vërteti Jezusi i cili ecte në brigjet e Galilesë, të cilët shëroi të sëmurët, të cilët kishte ngritur të vdekurit dhe që është pavarësisht nga provat të pamohueshme u kryqëzua dhe u vra. Por ai u ngrit përsëri dhe ulet në të djathtën e Madhërisë në vendet e lartë.

Judenjtë, pra, nuk e quajtën Atë pra të shenjtë. A nuk e quajnë Atë i shenjtë tani. Por ai është i Shenjtë.

Psalmi 16, 10:

"S'do të ma lësh shpirtin në nëntokë, e as s'do të lejosh që i Shenjti yt të kalbet në dhe."

Ai ishte Krishti, ose të zhduken, dhe ato kanë dështuar për shkak se ajo u refuzua.

Ata kërkuan drejtësinë e tij në përputhje me ligjin dhe të kenë tradhtuar keq për shkak se ligji nuk mund të justifikohet asnjë një trup. Ligji me numëra ku njeriu nuk mund të bëhet bota. Shenjtëria i përket Zotit.

Korintasve 30:

"Nga ai ju jeni në Krishtin Jezus, i cili u bë për ne dituri nga Perëndia, drejtësi, shenjtërim dhe shpengim."

Korintasve 5, 21b:

"Po ne të bëhemi drejtësia e Perëndisë në të."

Dhe njerëzit e asaj kohe, si sot, ata bënë të njëjtin gabim. Si hebrenjtë u strehuan në formën e adhurimit të sinagogës, kështu që ata janë në strehë të epokës Filadelfiane në kishë. Nuk konsiderohen të jenë të bashkuar me kishën. Jeta nuk është në kishë. Jeta

është në Krishtin. "Kjo është dëshmia: Perëndia na dha jetën e përjetshme dhe kjo jetë është në Birin e tij. Ai që ka Birin - ka jetën; ai që nuk ka Birin - nuk ka jetë." Njeriu bëhet me botën me anë të Shpirtit. Shpirti i Shenjtërisë që ringjalli Jezus prej së vdekurish është Ai që banon në ne dhe shenjtëria e Tij na bën të jemi shenjtorët e botës.

Ai qëndron atje, në shenjt. Dhe ne do të qëndrojmë me Të veshur me drejtësinë e tij, e shenjtë është shenjtëria e tij.

Pra, kjo është hera e gjashtë. Në sytë e Perëndisë kohës po i vjen një fund. Ai do të kthehet së shpejti. Së shpejti, derisa ai të vijë, bërtisni:

"Ai që është i ndyrë le të ngelë i fëlliqur, ai që është i drejtë le të vazhdojë të veprojë me drejtësi, i shenjtë le të vazhdojë të shenjtërohet."

Zbulesa. 22, 11b.

Oh, unë jam aq i kënaqur që shenjtëria ime nuk është prej meje. Unë jam i kënaqur që kam Krishtin, me përfshihen të gjitha cilësitë e Tij të mrekullueshme të mira, të cilat janë dhuruar mbi mua. Qoftë i bekuar Perëndia përgjithmonë!

"Kjoqë flet është e vërtetë." Kështu, fjala "vërtetë" është një fjalë shumë e bukur. Kjo nuk do të thotë e vërtetë vetëm në kuptimin që ajo është në kundërshtim me ato që janë false. Ajo shpreh realizimin e përsosur të ideve në krahasim me realizimin e saj të pjesshëm.

Për shembull, ne kujtojmë se Jezusi tha tek Gjoni 6, 32:

"Kjo jo, Moisiu nuk ju ka dhënë bukët nga qielli, por Ati im ju jep bukën e vërtetë nga qielli."

Gjoni 15, 1:

"Unë jam hardhia e vërtetë."

Hebrenjve 9, 24:

"Sepse Krishti nuk hyri në Shenjtëroren e Shenjtëroreve të punuar me dorë, të cilat janë figura e të vërtetës; por në vetë qiellin për të dalë tani në prani të Perëndisë për ne."

Gjonit 2, 8:

"Sepse errësira po shkon dhe drita e vërtetë tashmë po ndriçon."

Sepse kjo fjalë me të vërtetë shpreh realizimin e përsosur në kontrast me idenë e arritjeve të pjesshme si është ilustruar në këto vargje, ne mund të kuptojmë, si kurrë më parë, prototipi në kontrast me llojin dhe realitetin e hijes. Tani marrim shembullin e manës nga qielli. Perëndia dërgoi bukën e engjujve nga qielli për Izraelin. Por kjo bukë nuk i kënaqi. Ajo ishte e mirë vetëm për një ditë. Ata që hëngrën të nesërmen ishin të uritur përsëri. Por Jezusi është buka e vërtetë nga qielli, i cili është lloji i vetëm i pa të meta. Dhe nëse një ha nga kjo bukë që erdhi nga qielli, nuk do të shkojë të jetë i uritur përsëri. Ju nuk keni nevojë për të shkuar mbrapa dhe të hani përsëri. Në momentin që ai hëngri, ai kishte jetën e përjetshme. Këtu është me të vërtetë një realitet. Nuk ka nevojë për hije. Nuk ka nevojë për një shpëtim të pjesshëm. Këtu është e përgjithshmeja e tij. Ashtu si Jezusi nuk ishte pjesë e Perëndisë, ai është Perëndia.

Askush nuk mund të mohojë se Izraeli kishte dritë. Ata ishin vetëm njerëz të cilët kishin dritë si komb. Ajo ishte si kur Egjipti ishte aq e errët që mund të mendojnë. Por në shtëpitë e izraelitëve drita u bë. Por tani ajo erdhi në dritën e vërtetë. Jezusi është drita e botës. Moisiun dhe profetët sjellën dritën me anë të Shkrimit që ka të bëjë me ardhjen e Mesisë. Kështu Izraeli kishte dritë. Por tani nuk ishte përmbushja e dritës dhe të asaj që ishte vetëm djegia. Ajo tani ka shpërthyer në shkëlqimin e Perëndisë dhe shfaqet në mesin e popullit të tij. Si kolona e zjarrit të ndezur deri natën dhe ajo ishte e mrekullueshme, tani drita dhe jeta u shfaq në plotësinë e Hyjnisë.

Izraeli e kishte përdorur për të marrë mëshqerrë të kuqe, dhe të ofronin mbi altarin për faljen e mëkateve. Një vit më parë mëkatet e fajtorëve u mbuluan. Por kjo nuk mund të mbulojnë dëshirën për të mëkatuar. Ajo ishte viktima e përkryer. Kjo ishte një hije, deri sa erdhi e vërteta. Kështu, çdo vit ai bënte flijime dhe çdo vit ai u kthye mbrapa, sepse ai ende kishte të njëjtën dëshirë për të mëkatuar. Duke e bërë të justifikohen për mëkatin e tij, por duke qenë gjaku i kafshëve që u derdh, dhe iu dha jetën e kafshëve, ai nuk mund të kthehet tek ai njeri. Edhe sikur të kthehen, ajo ende nuk do të ndihmojë. Por, kur erdhi dita e Krishtit, zëvendësim i përsosur, dhe gjaku i Tij

u derdh, pastaj jeta që është në Krishtin u kthye në mëkatarin e penduar, dhe që jeta ishte jeta e përsosur e Krishtit, pamëkatë dhe të drejtë, atëherë fajtorët mund të shkojnë të lirë për shkak se ai kishte dëshira për mëkat. Jeta e Jezusit u kthye tek ai.

Kjo është ajo që është menduar në Romakëve. 8, 2:

"Ligji i Frymës i jetës në Jezu Krishtin i liruar nga ligji i mëkatit dhe i vdekjes."

Por Judenjtë përsëri atje në kohën e Jezusit nuk kanë dashur të pranojnë këtë sakrificë. Gjaku i demave dhe i cjepve nuk bëri asgjë të përsosur. Ajo ishte një herë procedurë e caktuar e Perëndisë. Por tashti Krishti, duke u paraqitur në trup dhe në derdhjen e gjakut të tij, për të hequr mëkatin dhe se ne ishim të vetë-flijim e bëri të përsosur. Hebrenjtë nuk do të marin atë. Por ajo që për epokën e Filadelfias dhe, po, epokat e tjera gjithashtu? A ata me të vërtetë e pranojnë këtë realitet në Krishtin? Jo, jo në të gjitha. Edhe pse Luteri solli të vërtetën e justifikimit, Kisha e Romës dhe versionin e saj lindore, Kisha Ortodokse, ende mbahet me vepra.

Kështu, punimet janë të mirë, por ata nuk kursejnë. Ajo nuk e bën të përsosur. Krishti ose bie. Unë e bëra e nuk mundet edhe Krishti dhe vepra. Vetëm Krishti. Kjo është koha e vitit kur filloi Arminianisi që nuk besojnë në Krishtin, si realitet. Unë nuk këndoj për "Asgjë, por gjak", si këndon e "Asgjë, por gjak dhe sjelljen time". Kështu që, unë besoj në sjellje të mirë. Nëse ju keni qenë të shpëtuar, sepse do të keni të drejtë. Ne kemi qenë përmes gjakut të shpëtuar. Por më lejoni t'ju them tani, shpëtimi nuk është Jezusi plus gjëra tjera. Ajo është vetëm Jezusi. Shpëtimi vjen nga Zoti. Nga fillimi në fund, kjo është e gjitha, Zoti. Jeta e tij është në mua. Le të jetë gjaku i tij ai që më mori mua të pastër. Le Shpirti i Tij është ai që më mbush. Fjala e tij ishte në zemrën time dhe gojën. Le plagët e tij janë ato që unë jam shëruar. Le të jetë Jezusi, dhe vetëm Jezusi. Unë nuk bëj veprat e drejta që kam bërë. Jo, jo në të gjitha. Krishti është jeta ime. Amen.

Unë mendojnë se mund vetëm të shkoj në dhe në lidhje me këto të vërteta, por unë do t'ju jap një tjetër mendim. Është në lidhje me këtë poemë të mrekullueshme të shkruar nga A. B. Simpson:

"Pasi këtë bekim tani ma dha Zoti.
Pasi ajo ka poseduar ndjenja,
është Fjala e Tij.
Pasi dhuratën e Tij kam kërkuar,
tani unë kam një dhurues.
Sapo kam kërkuar shërim,
tani kërkoj vetëm Atë.
Të gjitha në të gjitha, për gjithnjë,
Jezusi do të këndoj.
Çdo gjë në Jezusin
dhe Jezusi çdo gjë."

Nuk ka asgjë në këtë jetë, aq sa mund të jetë e mjaftueshme, për aq kohë sa të mund të jetë e mrekullueshme, por ju do të gjeni shumën totale e të gjithë përsosjes në Krishtin. Pranë tij të gjithë gjërat janë të zbehtë e në parëndësi.

"Ai që ka çelësin e Davidit". Kjo frazë e bukur ndjek dhe vjen nga fraza e mësipërm: "E vërteta," Krishti, realizimi i përsosur, në krahasim me realizimin të pjesshëm. Këtu. Moisiu ishte një profet i Perëndisë, por Jezusi (si Moisiu) ishte një profet i Perëndisë. David (njeri sipas zemrës së Perëndisë) ishte mbreti i Izraelit, por Jezusi është Davidi më i Madh, Mbreti i mbretërve dhe Zot i zotërve, Perëndia i Perëndisë. Davidi ka lindur nga fisi i Judës, nga i cili ai erdhi, as si prift, por ai hante bukën destinuar për priftërinjtë. Ai ishte një luftëtar i madh i cili është tmerr për armikun, kishte forcuar kombin, si një mbret i ulur mbi fron. Ai ishte një profet. Ai ishte një lloj i mrekullueshëm i Krishtit.

Kështu, në Isaia 22, 22 thotë:

"Unë do të vë mbi supin e tij çelësin e shtëpisë së Davidit. Dhe ai do të hapë dhe askush nuk do mbyllë, do ta mbyllë dhe askush nuk do të hapë."

Fryma e përdor këtë referencë të Dhjatës të Vjetër në lidhje me Zotin Jezu Krisht dhe shërbesës së Tij në kishë. Çfarë është çelësi i Davidit dhe çfarë nënkuptonte në atë kohë është thjesht hije, e cila është plotësuar tashmë në Jezusin duke qëndruar në mes të

mbajtësve të qirinjve. Ajo ka të bëjë Zoti ynë pas ringjalljes së tij dhe nuk e bën pelegrinazhit të tij në tokë. Por çfarë do të thotë ky çelës? Përgjigja qëndron në një pozicion të rëndësishëm. Ai nuk është në dorën e tij. Unë nuk e vura atë rreth qafës tuaj. Jo në duart e njerëzve të tjerë, apo vargut nuk mund të them se vetëm ai e përdor këtë çelës - për shkak se ajo vetëm hap dhe mbyll dhe askush nuk ka të drejtë përveç vetë Jezusit. A nuk është kjo e drejtë? Por ku është çelësi? Në supet e tij. Por çfarë do të kemi me të? Lexoni Isaia 9, 6:

"Mbi supet e fuqisë së Tij."

Por çfarë do të thotë? Përgjigja është kjo. Fraza "pushtet mbi shpatullat e tij" vjen nga ceremonitë e dasmës lindore. Kur nusja është e angazhuar për të dhënë dhëndërit velin që ajo hoqi dhe e vendos atë mbi supet e gruas së tij për të treguar se jo vetëm që është ajo nën sundimin e tij - se ka transferuar të drejtat e saj të tij - ai është kokë - por edhe se ai mban përgjegjësi dhe kujdes dhe vetëm ai - askush tjetër - askush tjetër - ska forcë tjetër - nuk ka të drejta apo përgjegjësi. Dhe kjo, i dashur, është çelësi i Davidit. Perëndia, si sovran, vendimi hyjnor parashikoi saktësisht se kush do të jetë nusja e Tij. Ai kishte zgjedhur. A nuk është ai që zgjodhi atë. Ai e quajti atë. Ajo nuk erdhi vetvetiu. Ai vdiq për të. Ai e lanë në gjakun e tij. Ai pagoi çmimin për të. Ajo i takon Atij dhe vetëm Atij. Ajo është e angazhuar plotësisht Atij dhe Ai e pranon detyrimin. Ai është koka e saj sikurse edhe Krishti është kreu i kishës së Tij. Si Sara e kishte quajtur Abrahamin për zotërinë, ajo është edhe nusjae lumtur sepse Ai është Zoti i saj. Ai flet dhe ajo i bindet për shkak se ajo është kënaqësi e saj.

Por nëse njerëzit kanë kthyer vëmendjen e tyre për këtë të vërtetë? A ata vlerësojnë personin e tij se vetëm ka autoritet të plotë sovran mbi kishën e Tij? I thonë "JO." Sepse në çdo epokë hierarkinë e menaxhimit të kishës - priftërinjsh - trashëgimisë apostolike - kishin mbyllur derën e hirit dhe mëshirës kujt të dojë, dhe në vend që marrja e dashurisë dhe përgjegjësisë së kishës, ajo kishte epshin mercenar dhe për të shkatërruar. Kleri kishte jetuar në luks, ndërsa kisha e varfër kishte ushqyer mbeturinat e abuzimit. Dhe as koha nuk duket ndryshe. Çdo njeri është i lidhur me organizimin dhe administrimin e personave të vendosur dhe i dha administratën kishtare. Kur njerëzit guxojnë të ngrihen, ata u poshtëruan brutalisht ose ishin dëbuar. Çdo emërtim ka të njëjtën frymë. Çdo emërtim betohet se ajo ka menaxhimin kryesor të kishës. Çdo emërtim pretendon se ajo hap derën. Por kjo nuk është e vërtetë. Jezusi, dhe vetëm Jezusi. Ai përcakton anëtarët në trup. Ai u jep atyre në vendin e tyre. Ai vë fitimet e saj në dispozicion. Ai kujdeset për atë dhe për të mbajtur atë. Ajo është vetëm pronë e tij dhe ai nuk ka tjetër përveç saj.

Si është kjo epokl kishtare në të cilën jetojmë larg nga realiteti. Dhe një ditë më parë këta njerëz që gjoja flasin për kishën do të rritet në lëvizjen ekumenike për të ngritur një antikrisht i gjallë në krye të organizimit të tyre të cilat do të heqin Zotin dhe do të gjeni Atë (Krishtin) jashtë kishës duke thënë:

"Ja, unë qëndroj te dera dhe trokas. A e dëgjon dikush dëgjon zërin tim dhe e hap derën, unë do të hyj dhe të ha darkë me të dhe ai me mua."

Zbulesa 3, 20.

Por le të thotë kjo. Zoti ynë nuk është i mundur. Njerëzit pretendojnë për të hapur derën Perëndisë, mbylli derën, por ata janë gënjeshtarë. Gjithçka që Ati i ka dhënë Atij do t'i paraqitet Atij, dhe atë që vjen tek Ai në asnjë mënyrë nuk do të hidhet jashtë, ai nuk do të humbasë ndonjë prej tyre. Gjoni 6, 37 - 39. Dhe kur edhe anëtari i fundit i zgjedhur i trupit të Krishtit do të hyjë, aji do të shfaqet në Zotin tonë.

Çelësi i Davidit. A nuk është se Davidi ishte mbreti i Izraelit - tërë Izraelit? Dhe nuk është Jezusi, Birin e Davidit sipas faktit se ata do të ulen në fronin e Davidit, në mijëvjeçarin dhe të mbretërojë dhe të sundojë mbi trashëgiminë? Sigurisht. Kështu, çelësi i Davidit do të thotë se Jezusi është Ai i Cili do të prezantojë mijëvjeçarin. Ai që ka çelësat e vdekjes dhe të ferrit do të rrisë e marë dhe se ata do të marrin pjesë në mbretërinë e Tij të drejtësisë në tokë.

Sa e mrekullueshme që Zoti ynë i ka të gjitha përgjigjet. Në të vërtetë, në të janë plotësuar të gjitha premtimet e Perëndisë. Në të vërtetë, fakti që ne jemi në Të ne jemi trashëgimtarë të asaj që ai e ka blerë për ne.

Po, ku Ai qëndron, Zoti i lavdisë. Pasi si një baba, ai ishte i rrethuar nga engjëjt, arhangjeli, kerubinët dhe serafinët dhe ushtria e tij qiellore, e cila thotë: "I Shenjtë, i shenjtë, i shenjtë është Zoti, Perëndia i ushtrive!" Por tani nuk shohim Atë në kishë për

të ndarë shenjtërinë e Tij me ne derisa ne të bëhemi drejtësia e Perëndisë. Po, dhe atje ai qëndron: "Jezusi, Perfekt Xhdogjë," Zambakut të luginës, ylli i Ndritshëm i Mëngjesit, Më të mirë të dhjetë mijë, Alpha dhe Omega, Rrënja dhe Pasardhja e Davidit, Ati, Biri dhe Fryma e Shenjtë - të Gjithë dhe në të Gjitha.

Isaia 9, 6:

"Për ne ka lindur një fëmijë, një djalë na është dhënë, në supet do të jetë fuqia e tij, emri i tij do të jetë: Këshilltar i admirueshëm, Perëndi i fuqishëm, Atë i përjetshëm, Princ i paqes."

Në Atë është përmbushja e përkryer. Edhe pse atë që dikur ne e vlerësojmë, tani ne e duam Atë me hare e patregueshme dhe e lavdishme. Ai qëndron në mes të kishës, dhe do të këndoj lavdën e tij si Ai, fituesi i fuqishëm, kreu i kishës, e cila është Nusja e Tij. Ai bleu Nusen. Ajo ka thënë. Ajo ishte e Tij dhe vetëm e Tij, dhe Ai kujdeset për të. Ai është Mbreti ynë dhe ne jemi Mbretëria e tij, posedimi i tij i përjetshëm.

Pra, ju mesiguri mbani mend se unë në fillim të vargut 7 thashë se do të japë vargun nëntë për të kuptuar. Unë shpresoj që ju të shihni se çfarë dua të them. Jezusi paraqitet si ai që është i shenjtë, i vërtetë, (ose vetëm realitetin), një me çelësin e Davidit, ai që hap dhe u mbyll. Dhe kjo është pikërisht e vërtetë. Dhe frazat e përkryera e përshkruajnë. Por Judenjtë në ditën e tij refuzuan atë dhe gjithçka që Ai ishte. Hodhën poshtë Shpëtimtarin e tyre dhe të gjithë atë do të thoshte Ai. Dhe të ashtuquajturit krishterë kanë bërë tashmë të njëjtën gjë. Ata bënë pikërisht atë që ata vepruan si hebrenjtë. Hebrenjtë e kryqëzuan atë dhe pastaj u kthyen për besimtarët e vërtetë. I ashtuquajturi krishter Atë përsëri e ngriti dhe u kthye në kishën e vërtetë për ta shkatërruar. Por Perëndia është i vërtetë dhe Ai që është mbi të gjitha ai do të kthehet, dhe kur ai të kthehet, do të tregojë kush është sundimtar i vetëm. Dhe kur është provuar bota dhe gjithë bota ra përmbys në këmbët e tij. Ai do të marrë kohë për të paguar haraç për të gjithë botën në këmbët e shenjtorëve, duke dëshmuar se ata ishin të drejtë në këmbë e tyre bashkë me të. Qoftë i bekuar Perëndia përgjithmonë!

EPOKA E DERËS SË HAPUR

Zbulesa. 3, 8:

"I njoh veprat e tua, unë të kam vënë përpara teje një derë të hapur dhe askush nuk mund ta mbyllë: sepse ke pak forcë, dhe e ruajte fjalën time edhe nuk mohove emrin tim."

Fraza e parë e këtij vargu: "I di veprat e tua", është analizuar në pjesën tjetër të vargut, sepse veprat e tyre kanë të bëjnë me "derë të hapur", "fuqi e vogël", "Fjala dhe Emri."

Për të kuptuar pasurinë e kuptimit të përfshira në "ja, unë kam vënë përpara teje një derë të hapur dhe askush nuk mund ta mbyllë", ne tani duhet të kujtojnë atë që është thënë në lidhje me mbivendosjen çdo herë në epokën e ardhshëm. Ka mbivendosje, përzierja ose gradualisht del nga fjala, jo të papritur dhe e ka fillimin e përcaktuar në mënyrë të qartë. Kjo epokë veçanërisht derdhet në epokën e ardhshme. Dhe jo vetëm që e bën këtë del nga shtrati epoka në epokën të kaluar, por herën e fundit në shumë aspekte thjesht ka një vazhdim i epokës së gjashtë. Herën e shtatë (kohë shumë të shkurtër) në vetvete për një kohë të shpejtë mbledh tërë të keqen e çdo epoke dhe tërë realitetin e Rrëshajëve. Pasi epoka Filadelfiane pothuajse ka kaluar, epoka Laodiceane shpejt shfaqet dhe sjellë egjrën dhe grurin për korrje:

"Egjrat i lidhni sëpari që të digjet, por grurin futeni në hambarin tim."

Mateu 13, 30.

Ju lutem mos harroni se epoka Sardiniane filloi reformimin që ende duhet të shkojnë në deri në grurin që ishte mbjellur në kohën e Rëshajeve që nuk kalojnë nëpër një cikël të plotë mbjelljeje, ujitje, ushqimin, etj., deri sa të kthehet pikërisht në farën origjinale. Ndërsa kjo po ndodh, egjra që ishte mbjellë do të duhet të kalojnë nëpër ciklin e tyre dhe do të korrë. Kjo është pikërisht ajo që ne shohim atë që po ndodh. Nëse ju vetëm mendoni për epokat, ju mund të merrni një pamje shumë të mirë këtu. Bimën që ju shihni në rritje në fuqinë e plotë në verë papritmas duhet për të shkuar në farë. Ju nuk mund të themi saktësisht se kur vera u bë vjeshtë - vetëm janë derdhur gradualisht në të. Kohë të tilla dhe sidomos dy të fundit.

Pikërisht kjo epokë ku Jezusi tha: "Së shpejti," vargu 11. Duket për herë të fundit shumë kohët e fundit. Laodiceja është një epokë e veprimeve të shpejta. Ajo është

shkurtuar.

Tani në veçanti është mbajtur derën hapur, të cilën askush nuk mund ta mbyllë. Para së gjithash, unë dua për të mbajtur derën hapur që shënon një përpjekje të madhe misionare të kësaj epoke. Pali është një përpjekje e re misionare për Zotin e quajtur derën e hapur.

Korintasve 2, 12:

"Kur arrita në Troadë për të predikuar Ungjillin e Krishtit, edhe pse Zoti ma hapi dy krahësh derën e apostullimit..."

Pra, duke krahasuar Shkrimet ne mund të shohim se kjo derë e hapur nënkuptonte përhapjen më të madhe e Ungjillit që bota ka parë ndonjëherë.

Unë dua të shoh diçka këtu. Perëndia punon, apo jo? Në kishën e epokës së tretë ose Pergamon është i martuar me shtetin. Veprat e Nikolaitëve u bënë doktrina e Nikolaitëve. Kjo është epoka derë e hapur për hardhinë e rreme. Pasi ajo mbështet me forcë të vendit në fakt është kthyer në një sistem botëror, edhe pse mbante emrin krishterë. Prandaj, është përhapur si zjarri i egër. Por tani, tre epokave më vonë, pas një lufte të gjatë dhe të vështirë të besimit të vijnë dera e hapur për të vërtetën. Fjala e Zotit tani ka ditën e tij. Natyrisht, i pesti është epoka duke u përgatitur për këtë lëvizje të madhe që nga ajo kohë ne kemi dhënë kërkime, kolonizimit, shtypjen e librave, etj.

Do të ishte e mrekullueshme që këtë derë e hapur të ndjekin modelin hyjnor e Rrëshajëve cili është ekspozuar në Hebrenjve 2, 1 - 4: "Prandaj, ne duhet të jemi të sinqertë të kujdesshëm në atë që kemi dëgjuar - se nuk do të kishte humbur atë. Sepse në qoftë se Fjala është e theksuar nga engjëjt u bë e fortë, dhe çdo shkelje e mosbindje mori një shpërblim të drejtë, si do të shpëtojmë ne, nëse e lëmë pas dore një shpëtim kaq të madh? Çfarë është ajo që së pari filloi të predikonte Zotin, por për ne kjo konfirmohet nga ata që e dëgjuan, dhe Perëndia gjithashtu dëshmoi me shenja e mrekulli dhe mrekulli të ndryshme, si dhe dhuratat e Shpirtit të Shenjtë, sipas vullnetit të tij?" Pra, ju e dini se kjo formë është për shkak se vetë Jezusi tha kështu.

Marku 16, 15 - 20:

"Dhe ai u tha atyre: 'Dilni në mbarë botën dhe i predikoni ungjillin çdo krijese. Ai që beson dhe është pagëzuar, do të jetë i shpëtuar; por ai që nuk ka besuar, do të jetë i dënuar. Dhe këto janë shenjat që do t'i përcjellin ata që do të besojnë: në emrin tim të dëbonin demonët, do të flasin gjuhë të reja, gjarpërinj do të rrisë dhe nëse do të pijnë mjete vdekjeprurëse ata nuk do të dëmtohen; mbi të sëmurët do të vënë dorë, dhe edhe ata do të jenë shëruar.' Pas tyre, Zoti tha, dhe u ngrit në qiell dhe u ul në të djathtë të Perëndisë. U nisën dhe predikuan kudo, ndërsa Zoti bashkëvepronte me ta dhe Fjala pohonte shenjat shoqëruese. Amen."

Ai kurrë nuk u tha atyre për të shkuar në të gjithë botën dhe të krijojnë kolegje biblike edhe u tha atyre për të ndarë literaturën. Pra, këto gjëra janë të gjitha të drejta, por ajo që Jezusi u tha atyre për të bërë ishte për të predikuar ungjillin - për të mbajtur Fjalën - dhe se ajo do të ndjeket prej shenjave. Shumë nga prezantimi i parë ne e kemi në rrugë dhe nevojën për të predikuar mbretërinë e Perëndisë ishte kur Ai dërgoi të dymbëdhjetë apostujt. Tek Mateu 10, 1 - 8 i dërgoi në këtë mënyrë:

"Duke bërë thirrje për një dymbëdhjetë dishepujt dhe u dha pushtet mbi frymët e ndyra, për të hedhur ato dhe të shërojnë çdo sëmundje e çdo lëngatë. Këta janë emrat e dymbëdhjetë apostujve: e para është Simonin, të quajtur Pjetër, dhe Andrean, vëllanë e tij, Jakobin, birin e Zebedeut dhe Gjonin, vëllanë e tij, Filipin dhe Bartolomeun, Thoma dhe Mateu, tagrambledhësi, Jakobi i Alfeut dhe Lebej i quajtur Tadeu, Simon Kanaani dhe Juda Iskraioti, të cilët gjithashtu e tradhëtuan Atë. Këta janë të dymbëdhjetët që Jezusi i dërgoi urdhëruar, duke thënë: 'Mos ec në rrugën e kombeve, dhe në asnjë qytet të Samaritanëve, nuk hyni, por më mirë te delet e humbura të Izraelit. Pastaj, predikoni duke thënë: 'Mbretëria e qiejve është afër!' Të sëmurët shëroni, pastroni lebrozët, ngjallni të vdekurit, dëboni demonët. Falas e keni marrë, falas jepni.'"

Ky është një shërbim që ai i dha në fakt çdo ndarje e shërbesës së Tij me to, sepse tek Mateu 9, 35 - 38 thotë:

"Dhe Jezusi kalonte nëpër të gjitha qytetet dhe fshatrat, duke i mësuar në sinagogat e tyre, duke predikuar Ungjillin e mbretërisë dhe duke shëruar çdo sëmundje e çdo lëngatë në mesin e njerëzve. Duke parë turmat, kishte dhembshuri për to, sepse ishin të lodhur dhe të shpërndarë si delet pa bari. Pastaj ai u tha dishepujve të vet: 'E korra është e madhe, kurse punëtorë janë pak. Lutjuni Zotit të të korrave, të dërgojë punëtorë

në të korrat e tij.'"

Kështu që shumë njerëz kanë idenë se vetëm apostujt kishin këtë shërbim që ata ishin të dhënë për Zotin tonë Jezu dhe kështu, kur ata vdiqën, shërbimi ka përfunduar. Kjo nuk është kështu.

Këtu në Luka 10, 1 - 9 gjejmë se në ditët e Tij të shkurta tokësore Ai veç filloi tju japë të vetëve misione të forta.

"Pas këtyre gjërave Zoti përcaktoi të tjerët të shtatëdhjetë dhe i çoi nga dy para vehtes në çdo qytet dhe vend që kishte për qëllim të shkonte. U thoshte: 'Të korrat janë të mëdha e punëtorë janë pak! Luteni të zotin e të korrave të çojë punëtorë në të korrat e veta. Shkoni! Ja, po ju dërgoj porsi qengja mes ujqish! Mos merrni me vete as qese, as strajcë, as sandalet e mos përshëndetni udhës askënd! Në cilëndo shtëpi të hyni, më parë thoni: 'Paqja me këtë shtëpi!' Po qe se është aty ndokush mik i paqes, mbi të do të zbresë paqja juaj; po qe se s'është asnjë, do të kthehet te ju. Rrini në atë shtëpi! Hani e pini çka t'u ketë qëlluar; sepse punëtori ka tagër në rrogën e vet. Mos kaloni prej një shtëpie në një tjetër! Në çdo qytet që të hyni e t'ju pranojnë, hani çka t'ju vënë përpara. Shëroni të sëmurët që janë në të e thuajini popullit: 'U afrua Mbretëria e Hyjit!'"

Kush do të guxonte të mohojë ministrinë e fuqishëm e Filipit? Kush do të guxonte të kalonte shërbimin fuqishme e Ireneut, Martin, Kolumbanit, Patriku dhe numrin e madh e të tjerëve të cilët ishin veshur me vajosjen e Perëndisë?

Po, Bibla është koha për të gjetur derën hapur. Unë dua që ju të shtoni dëshminë e tyre. Arsyeja që ju duhet të bëni është për shkak se unë mund të flas vetëm me siguri në lidhje me atë që Perëndia ka bërë në jetën time. Pra, nëse ju do të më falëni një shënim personal këtu, unë do të ju tregojnë se si unë e di me siguri se Jezusi është i njëjtë dje, sot dhe përgjithmonë, dhe kjo është fuqia e Perëndisë që është ende në dispozicion për ata që do të besojnë dhe për të marrë atë.

Gjatë udhëtimit tim misionar në Afrikën e Jugut, Perëndia i bekuar në mënyrë që kur kam ardhur në Durban, i vetmi vend që ndoshta mund të strehojë njerëz ishte një hipodrom të madh, i cili është i dyti më i madh në botë. Turma është tejkaluar mbi 100.000. Për të ruajtur rendin dhe ligjin duhej për të ngritur gardhe që ndajnë fiset e ndryshme. Ata bënë qindra policë për të mbajtur turmën qetë. Ata shpirtra të uritur erdhën nga milje larg. Mbretëresha nga Rodezia kishte ardhur me një tren prej 27 vagonëve të udhëtarëve që ringarkohen nga vendasit afrikan. Me disa përpjekje, ata erdhën të gjithë nga fushat dhe malet, duke sjellë shumë dhe shumë milje në shpinë një të dashur i cili është menduar për të ndihmuar. I gjithë vendi ishte në mrekulli dhe konfuzion që Fryma e Shenjtë është manifestuar.

Një pasdite kur unë fillova të predikoj, një nga mijëra muslimanë shkuan në skenë. Si ai qëndroi para meje një Muslimanë misionar filloi me të butë të luten Zotit: "Oh, për atë shpirt të çmuar. Oh, për atë shpirt të çmuar." Për vite e vite ai ishte atje, dhe sipas dëshmisë së tij, ai e pa vetëm një mysliman që erdhi për të pranuar Jezus Krishtin si Shpëtimtarin. Ata ishin fillimisht Medët - Persianët ligjet e të cilit nuk do të ndryshojë. Pra, është e vështirë për ti përfituar. Duket se në mesin e tyre kanë martesën "një herë një musliman, gjithmonë një musliman".

E pra, si ajo qëndroi para meje, fillova të flas me të dhe për të gjitha ato mijëra anë të përkthyesit. I thashë: "A nuk është që ju misionarët flasni për Jezusin i cili erdhi për të shpëtuar?" Ju duhet të keni parë se si njerëzit shikojnë njëri-tjetrin, kur kam thënë se. Pastaj, kur ata thonë se kjo është e vërtetë, unë shkova në dhe u thashë: "Por a jeni misionarë të lexuar nga ky Libër (duke mbajtur Biblën në ajër për të parë atë) se i njëjti ilaç është Jezusi i fuqishëm dhe për të jetuar në popullin e Tij deri sa të vijë koha për të marrë pranë vetes? A ata ju them se për shkak të kësaj, po atij Frymë, në ata që ishin në Jezusin, ata do të jenë në gjendje të bëjnë vepra të fuqishme, si kishte bërë Jezusi? A ata ju them se ju mund të shëroheni ashtu si ju mund të shpëtoheni? Si do të dëshironit të shihni Ku Jezusi zbriti midis nesh dhe bën të njëjtat gjëra që ai kishte bërë kur ishte një kohë të gjatë më parë, këtu në tokë?" Ata janë të gjithë të tillë. Kjo ishte një gjë që ata me siguri rënë dakord.

Pastaj vazhdoi: "Në qoftë se Jezusi me anë të Frymës së tij do të bëjë atë që bëri kur ishte në tokë, do të besojnë Fjalën e Tij?" Dhe nuk ishte front musliman për mua. Shpirti filloi të veprojë nëpërmjet meje.

I thashë: "E pra, ju e dini se unë nuk e di. Unë nuk mund të flas edhe gjuhën tuaj." Ajo e pranoi atë. I thashë: "Sa për shërimin tuaj, ju e dini se unë nuk mund ta bëjë

këtë. Por ju dëgjuat mesazhin këtë pasdite dhe më kuptuat mua." Përkthyesi i saj u përgjigj për atë që ajo e kuptoi, sepse ajo kishte lexuar Dhiatën e Re.

Kështu, muslimanët janë pasardhës të Abrahamit. Ata besojnë në një Zot. Por e refuzojë Jezusin si Birin e Perëndisë dhe në vend të kësaj ata e marrin Muhamedin si profet i tyre. Ata thonë se Jezusi nuk vdiq dhe u ringjall. Për t'i mësuar ata me priftërinjtë e tyre dhe ata e besojnë atë.

Unë i thashë: "Por Jezusi vdiq dhe u ringjall. Ai dërgoi Frymën e tij të kthehet në kishë. Fryma që qëndronte tek ai i njëjti, Frymë e së vërtetës e cila është tani në kishë, dhe ai mund dhe do të prodhojnë atë që prodhohet nga vetë Jezusi.

Atij i thashë tek Gjoni 5, 19

"Unë jam biri i vetë ai mund të bëjë asgjë, përveç asaj që sheh se bën Ati; sepse çdo gjë që ai bën, se Biri bën po ashtu."

Pra, nëse Jezusi të vijë dhe të më tregojnë se çfarë është problemi juaj apo pse ju jeni këtu - në qoftë se ai mund të ju tregojë se çfarë është e kaluara juaj, me siguri ju mund të besoni se për të ardhmen?"

Ajo tha se me anë të përkthyesit të saj: "Po, unë mund të."

I tha: "Mirë, le të , dheai e bëri."

Këto Muslimanët janë shikuar nga afër. Të gjithë u përkulën përpara për të parë se çfarë do të ndodhë.

Pastaj Fryma e Shenjtë tha: "Burri juaj është i shkurtër, njeri trupmadh me mustaqe të zi. Ju keni marrë dy fëmijë. Para rreth tre ditë ju keni qenë te mjeku dhe ai ju ka shqyrtuar. Ju keni një cist në barkun e juaj."

Ajo uli kokën e saj dhe i tha: "Kjo është e vërtetë."

Unë e pyeta: "Si është e mundur që erdhe tek unë një i krishterë? Pse nuk shkove të profetit juaj musliman?"

Ajo tha: "Unë mendoj se ju mund të më ndihmoni."

Unë i thashë: "Unë nuk mund të ju ndihmojë, por në qoftë se ju do të pranoni Jezus Krishtin si Shpëtimtarin tuaj, Ai që është këtu tani, dhe di të gjitha për ju, Ai do t'ju ndihmojë."

Ajo tha: "Unë e pranoj Jezusin si Shpëtimtarin tim."

Kjo ishte ajo. Ajo u shërua dhe atë ditë rreth dhjetë mijë muslimanë kishin ardhur te Krishti, sepse Ungjilli u është predikuar dhe në fjalë dhe në pushtet. Perëndia kurrë nuk tha një njeri për të bërë tridhjetë vjet dhe asgjë mos ketë korrur. Ai na dha derën e hapur e Fjalës dhe të pushtetit dhe kjo është ajo që ne duhet të përdorim. Kjo është ajo që i dha Palit shërbesën e tij të madhe dhe efektive. 1 Korintasve 2, 4: "Dhe fjala ime dhe predikimi im nuk u bënë me fjalë mbushamendëse nga dituria njerëzore, por në dëftim të Frymës dhe të fuqisë."

Dëgjomëni mua tani. Gjatë këtij udhëtimi të njëjtë si unë hipi në aeroplan në New Salisbury, Rodezia, pashë një grup prej katër prej tyre me pasaporta amerikane. Unë shkova me ta dhe u thashë: "Përshëndetje, unë shoh se ju keni një pasaportë amerikane. Nëse jeni duke udhëtuar diku?"

I riu u përgjigj: "Jo, ne të gjithë jemi misionarë këtu."

"Sa bukur", iu përgjigja. "A jeni një i pavarur ose duke punuar me një organizatë?"

"Ne jemi metodistët. Ne kemi ardhur nga Wilmorea në Kentucky," tha ai.

"E pra, kjo është pothuajse në oborrin e tim", iu përgjigja.

"Ju nuk do të jetë se jeni vëllai Branham që vjen nga atje apo jo?"

Unë i thashë: "Po, kjo është e drejtë." Ajo u shërua. Ai do të thotë jo më shumë - dhe se ai dhe ato tre vajza sapo shiquan sy më sy njëri-tjetrin. Kështu që unë i thashë: "Vetëm një minutë djalë, unë do të doja të flas me ju në lidhje me disa parime si ato të shihni se ne jemi të gjithë të krishterë dhe këtu ne jemi me të gjithë me një qëllim të madh. Pra, ju thoni se të gjith të katërtit jeni këtu dy vite. A mundeni në Emër të Jezusit të tregoni me gisht në një shpirt për të cilin e dini se e keni fituar për Zotin? Nuk mundën ta bëjnë atë.

"Unë nuk dua për të ju lënduar, vajzë," i thashë, "por të gjithë ju duhet të jeni në shtëpi duke ndihmuar nënat e juaja. Ju nuk keni çfarë për të bërë jashtë në fushë nëse nuk jeni të mbushur me Frymën e Shenjtë dhe i predikoni Ungjillin vërtetë në

demonstrim të fuqisë së Frymës së Shenjtë. Nëse ju nuk e bëni të shihni rezultatet që Jezusi tha ju do të shihni se është për shkak se ata nuk predikuan Ungjillin e vërtetë."

Më lejoni të shkoj një hap më tej dhe të ju tregojnë se si ju mund të jetë në fushën misionare. Unë nuk jam duke thënë ndonjë gjë reth kësaj, por kam frikë se shumë të humbet. Kur isha në këtë udhëtim të njëjtë dhe turne rreth Durban me kryetarin e pa lindur në frymë me një varëse rreth qafës së tij, dhe ai mbante një idhull. E pyeta mikun tim se çfarë është kjo varëse dhe thuhet se kur një shtetas ka përqafuar krishterizmin vën atë varëse. Ajo me të vërtetë më kishte befasuar mua, sepse këtu ishte një njeri i cili e quajti veten një i krishterë, dhe ai i kishte veshur idhullin, kështu që e pyeta se si ishte e mundur.

Ai tha: "Unë flas gjuhën e tij. Le të merrni atje dhe të flisni me të."

Pra, ne shkuam atje dhe kryetari i komunës u shfaq si përkthyesi im. I pyetur në gjuhën amtare, a është një i krishterë? Ai tha po që me të vërtetë është një i krishterë. Unë pastaj e pyeta pse ai bëhet idhull në qoftë se ai është një i krishterë. Ai u përgjigj se këtë idhullin që ai mbante më parë e mbante babai i tij dhe ai ia la atë atij. Kur unë i thashë atij se asnjë i krishterë nuk do të duhet të mbajnë idhujt ai u përgjigj se ky idhull ishte me dobi të madhe për babain e tij. Doja të di se si, dhe ai tha se një ditë babai i tij ishte tek përgjojnë luanët, kështu që ai ndërtoi një zjarr dhe i foli idhullit në mënyrën se si ai u mësoi nga njeriun i fshatit. Luani shkoi. I tha në atë zjarr ishte ai që ndoqën luanët, që zjarri frikëson të gjitha kafshët e egra. Nuk do të harroj përgjigjen e tij. Ai tha: "E pra, këtu është: në qoftë Amoy (Fryma) dështon, atëherë ky idhull nuk do të dështojë."

(Një raport i detajuar mbi vëllain Branham në Afrikë mund të gjenden në librin "Profeti vizitoi Afrikën e Jugut".)

Ajo ka pothuajse të gjithë pushtetin që ju keni si një i krishterë turmës ato Fjala kishte dhënë derën origjinale të hapur të Rrëshajëve.

Ne tani kthehemi në derën e hapur të misionarit të epokës Filadelfiane. Ai kishte hapur derën e forcës e cila është menduar të ketë. Vini re, në të njëjtin varg Ai përmend këtë derë të hapur. Ai thotë: "A e vogël është fuqia juaj." Kjo është e drejtë. Në këtë epokë u mungonte FORCA e Frymës. Fjala predikohet mirë. Ai siguronte shpirtra që të mund të bëjë të ditur për shpëtimin. Por mungonte fuqia e madhe e Zotit e cila i tregonte veprat e Tija të mëdha,dhe pat zhveshur krahun e Tij për të vetët,përveç në mesin e grupeve të shpërndara. Megjithatë, lavdia e Perëndisë rritej dhe u rrit nga ajo që ata kishin në Reformimin.

Në këtë epokë erdhi njeri i quajtur shpesh si babai i punës misionare. William Carey, një këpuctar i fshatit, i cili ishte pastor i Kishës Baptiste të veçantë në Moulton, Angli, i inkurajuar fuqimisht nga predikimet në lidhje me të "nuk është një urdhër i dhënë apostujve për të gjithë popujt që ishte i detyrueshëm edhe për të gjithë ministrat e ardhshëm deri në fund të botës, si ata e shohin se premtimi shoqërues ishte në të njëjtën shkallë." Kundër tij po luftonin Kalvinistët që kanë shkuar në ekstrem të doktrinës së zgjedhjes duke besuar se të gjithë ata që do të shpëtohen do të jetë i shpëtuar dhe se aktiviteti misionar ishte kundër veprimit të Shpirtit. Por Andrew Fuller e kishte ndihmuar zotrin Carey me predikimin e tij dhe mbledhjen e kontributeve. Ndikimi i tyre ishte i tillë që në 1792 formuan një shoqatë për të përhapur Ungjillin të gjithë popujve. Kjo është shoqata e formuar nga Carey e cila ishte padyshim e bekuar nga Zoti në marrjen dhe shpëtimin e shpirtit të Indisë. Më 1795 ndikuar nga krishterimi ishin formuar misionarë në Londër shoqëria e cila ka mbledhur miliona paund gjatë viteve dhe ka dërguar mijëra misionarë për të realizuar dëshirat e Zotit. Fryma e Perëndisë fluturonte dhe kjo është shumë e lehtë për jetë "delet e tjera" janë plot me mall në zemrat e atyre besimtarëve të sinqertë.

"Unë vë para jush një derë e hapur që është e hapur." Dua të ri-shikoni këto fjalë. Këtë herë, edhe pse ata nuk do të ndahen nga misionarizmi, unë do t'ju sjellë një mendim që të çon thellë në kohën e fundit. Siç e kam thënë tashmë, kjo epokë shkrihet në epokën e fundit. Në këtë epokë, Jezusi tha: "Unë po vij shpejt" (vargu 11) dhe që nga hera e fundit që ai do të "përfundojë punën dhe të shkurtojë drejtësinë me procedurë të shkurtër të Zotit puna në tokë është kryer." Romakëve 9, 28. Vini re se si e bën këtë vargu i Zbulesës 3, 8 - "dyerve të hapura - pak forca - Fjala, Emri." Kjo derë e hapur ka të bëjë me të gjitha tre. Pra, ajo që shënoi derën?

Tek Gjoni 10, 7 thotë:

"Pra, edhe një herë Jezusi tha: 'Në të vërtetë, në të vërtetë po ju them: Unë jam dera e deleve.''

Kjo është e drejtë: "Unë jam" është dera e deleve. Pra, kjo nuk është vetëm fraza e pazakontë. Kjo është një fakt. Vini re tek Gjoni 10, kur Jezusi është duke i dhënë këtë shëmbëlltyrë, Ai e quan veten bariu. Pastaj thirri derën. Dhe kjo është ajo që bën bariu i deleve. Ai në fakt është dera e tyre.

Kur isha gjatë në Lindje e pashë se një bariu natën mblodhi tërë delet e tij së bashku. Ai vuri përsëri ato që i mblodhi te delet tjera. Pastaj merrni ato të numëruara. Kur ai ishte i sigurt se janë të gjithë atje, vuri derën e hapur te delet dhe fjalë për fjalë të bëhet dera vathë. Askush nuk mund të hyjë ose të largohet përveçse me anë të tij. Ai ishte dera. Të nesërmen, ndërsa unë po e ngisnja me një mik në një xhip kam vënë re se një bari filloi të udhëheqë kopenë e tij në qytet. Të gjithë trafiku menjëherë u ndal për to që delet të mund të shkojnë përmes. Pra, qytetet në të gjithë Lindjen nuk janë si këtu. Ne mbajmë të gjithë mallin tonë brenda, por nuk ishte si një treg i fermerëve e madhe 'me të gjitha produktet në to. Kam menduar, "Oh, këtu është ku fillon. Prisni derisa këto dele të shihnin të gjithë atë ushqim atje." Por si bariu shkoi përpara, dhe delet e vetme e kanë ndjekur në çdo hap. Ata dukeshin të ëmbëla, por jo një dele nuk ka prekur asgjë. Oh, në qoftë se unë ta dija vetëm gjuhën e tyre, unë do të kisha ndaluar trafikun dhe tu predikoi atyre një predikim në atë që kisha parë vetëm.

Kur ju jeni dele dhe i përkasni Bariut të Madh, ju keni ndjekur çdo lëvizje të tij, ashtu si ata dukeshin, dele. Jo nuk do të joshen për tu kthehur për disa lule të mëdha të një kishe ose duke dëgjuar zërin e një mjeku të teologjisë, doktor i shkencave ose mjek i ligjit, por do të qëndrojë me Bariun. Bibla thotë se delet e njohin zërin e tij dhe të ndjekin atë, por ata do të jenë të ndjekin zërin i një të huaji vetëm për të nxisë për të shpëtuar dhe vrapojnë te Bariu i tyre i vërtetë. Lavdi Perëndisë!

Por kjo nuk ishte e gjitha që unë pashë dhe kisha mësuar atje. Një ditë kam filluar duke menduar se si unë kam parë njerëz jashtë, në fusha të kullosin lloje të ndryshme të kafshëve. Një djalë ishte duke mbajtur disa derra, edhe disa dhi, një tjetër disa deve, një tjetër disa mushka, etj. Pra, pyeta një mik i cili ka jetuar atje për ti thirrur këta njerëz. "Oh," u përgjigj ai, "ata janë barinj."

Unë nuk mund të pranojë. Unë i thashë: "Ti nuk do ti thërasish vetëm pse ata janë të gjithë barinj. Barinjtë kullosin kopenë vetëm, a nuk është ajo?"

"Jo," tha ai, "një bari është bari ose fermer, kështu që kushdo që merr kafshë mer bariun për kullotë."

E pra, mua më mori një befasi. Por kam vënë re dallimin në mes të këtyre barinjve dhe atë që u kujdes për delet. Kur ra nata, të gjithë të tjerët, përveç te delet, bariu kishte lënë kafshët e tij në fusha dhe shkoi në shtëpi. Bariu mori delet e tij me vete dhe i vuri përsëri në kope dhe pastaj u shtri dhe u bë dera e deleve. Oh, lavdërojë Perëndinë, Bariu ynë prej nesh nuk e lë askënd e as do të lë. Kur vjen nata unë dua të jem në vathët e Tij. Unë dua të jem nën kujdesin e Tij.

Pra, ne mund të shohim atë derë Jezus. Në derën e deleve. Unë konstatoj se tani duke folur për derë që hapet. Çfarë është se, por një zbulim i Tij? Dhe kjo zbulesë hap për të na sjellë fuqinë për të ndriçuar Fjalën dhe kremtimin e Emrit të Tij. Ishte mesi e fundi te dy epokat, Zbulesa e Hyjnisë së Jezu Krishtit që ka lulëzuar para nesh. Po, ne e dimë se Ai është Perëndi. Si tjetër mund të jetë ai është Shpëtimtari ynë? Por, që të dini se Ai ishte Perëndia Vetë, vetëm Perëndia, që ishte Alfa dhe Omega, se kjo "Jezusi ishte Zot e Krisht" - që e bën atë të Zotit Jezu Krisht, Ati, Biri dhe Fryma e Shenjtë, të gjithë një person - se ka humbur që nga epoka e parë të kishës, por tani ne e shohim atë përsëri. Zbulesa se kush ishte e ai u kthye. Në të vërtetë, Hyjnia nuk është treperson, por Perëndinë me një personalitet, sepse ajo është e nevojshme për personalitetin e personit. Nëse ka një personalitet, ka vetëm një person. Por ata që besojnë në tre persona kanë Perëndinë e tre perëndi dhe janë fajtorë për shkeljen e urdhërin e parë.

Por shpallja e Hyjnisë u kthye. Kisha e vërtetë tani mund të rindërtojë forcën. Pas gjithë kësaj kohe ajo më në fund e di se kush është Zoti i saj. Ri-pagëzuar në emër të Zotit Jezus ashtu siç kanë bërë në ditën e Rrëshajve.

Më lejoni t'ju tregoj për një ditë për një ëndërr nga Perëndia që kam pasur në lidhje me pagëzimin trinitisë. Kjo nuk ishte një vizion, por një ëndërr. Ju e dini, unë jam i sigurt se një nga bekimet e epokave të kishës ishte për të marrë ëndrrat nga Fryma e Shenjtë, vetëm njëjtë si ai mund të marrë vizione. Ajo ishte rreth orës tre një të shtunë

në mëngjes. Kur unë kam rënë në gjumë menjëherë dhe kisha ëndërruar këtë ëndërr. Pashë një burrë që unë kisha supozuar ishte babai im. Ai ishte një njeri i madh, i madh trupmadh. Unë gjithashtu pashë një grua që kisha menduar të jetë nëna ime, por ajo nuk dukej si ajo, ashtu si njeriu nuk dukej si babai im. Ky njeri ishte shumë i keq për gruan e tij. Ai kishte një shkop të madh me tre kënde mbi të. Ju e dini se kur ju keni marrë një regjistër dhe kur ai të vënë në një fund dhe të merrni goditur me një trekëndësh sëpatën në pykë një copë dru zjarri. Ai ishte i tillë. Ai mund të marrë shkopin dhe e goditi atë dhe ajo është e thyer. Siç rri aty duke qarë, ai do të ecin rreth me një gjoks të spikatur, dhe në shprehjen e tij ishte aq krenar, mendjemadh me shprehje që duket se ai ndjehet shumë krenar dhe i lumtur për të rrahur një grua të varfër. Çdo herë që ai u përpoq që të ngrihet ai do të godasë atë. Unë nuk më pëlqente fakti se çfarë ai bëri, por kur kam menduar për të ndaluar atë, mendova: "Unë nuk mund ta ndalojë këtë njeri - ai është shumë i madh dhe me sa duket ëashtë babai im." Por thellë poshtë unë e dija se ai ishte babai im dhe unë e dija se askush nuk ka të drejtë për të vepruar në këtë mënyrë ndaj gruas. Unë eci mbi të dhe të kapur atë për jake dhe ai u kthye dhe tha: "Ju nuk keni të drejtë për të goditur atë!" Dhe kur kam thënë atë, muskujt e mi u rritën dhe unë dukesha si një gjigant. Burri pa dhe pastaj ka marrë frikë. I thashë: "Goditi atë përsëri dhe ju do të merreni me mua." Ai hezitoi për të goditur atë përsëri, dhe pastaj më la të fjetur.

U zgjova menjëherë pas ëndrrës. Mendova se ishte e pazakontë. I çuditur pse kisha ëndërruar në lidhje me atë grua, kur papritmas ai erdhi dhe më njoftoi mua për praninë e Perëndisë dhe nga ai rrodhi interpretimin e ëndrrave. (Pra, ju njerëz e dini se jo vetëm që kam interpretuar pikërisht ëndrrat, por unë kam shumë thënë shumë herë se ju keni qenë të ëndërroni kështu që unë nuk kam çka për të thënë.) Gruaja përfaqëson një kishë në mbarë botën sot. Unë kam lindur në këtë rrëmujë - rrëmujë në të cilën ajo është vendosur. Ajo është menduar të jetë një lloj i nënës (ajo është nëna e prostitutave). Burri i saj është emërtimet që sundon. Bllok trekëndësh është pagëzimi false trini në trinitet. Çdo herë që ajo filloi të rritet (kjo do të thotë se komuniteti filloi të pranojë të vërtetën), ai përsëri do të prish këtë doktrinë të rreme. Ai ishte aq i madh sa unë kam qenë i frikësuar në fillim, por kur u ngrit kam gjetur se unë kam muskuj të mëdha dhe të forta. Ata ishin MUSKUJT e besimit. Rezultati i ëndrrës ishte se "pasi që Zoti është me mua dhe se ne mund të japë forcë të tillë, atëherë le të ngriteni për të kundër forcave denominacionale të botës dhe të bëjë atë të ndaluar duke e goditur atë."

Pra, unë nuk jam duke u përpjekur për të ndërtuar një doktrinë në një ëndërr. As gjumi duke u përpjekur për të konfirmuar ndonjë doktrinë do të qëndrojë. Uniteti i Hyjnisë është gjithë rrugën nga Zanafilla 1, 1 te Zbulesa 22, 21. Mirëpo njerëzit janë të verbuar nga dogma e trinitetit, e cila nuk është sipas shkrimit, dhe kjo dogmë pranohet gjerësisht që të përpiqen për të parë një "Një Person Zot" pothuajse e pamundur. Nëse njerëzit nuk mund të shihnin të vërtetën në lidhje të Hyjnisë, por luftojnë kundër tij, ata nuk mund të shohin pjesën tjetër të së vërtetës, sepse shpallja e Jezu Krishtit në kishën e tij dhe veprat e tij, në mes të KISHËS për SHTATË epokat. A e kuptoni? Pra, unë jam i sigurt që ju do të kuptoni.

"Ke pak forcë, dhe e ruajte fjalën time edhe nuk mohove Emrin Tim." Pra, ne kemi përmendur tashmë forca e kthimit. Ajo ishte duke ecur. Fuqia e inkuizicionit është dobësuar. Njerëzit lanë atdheun e tyre dhe kërkuan lirinë fetare. Zgjedha e hierarkisë u thye. Qeveria e ka kuptuar se është e mençur të mos për të mbrojtur një segment kundër një tjetri. Në fakt, njerëzit e qëllimeve të mira, por të dobët të udhëzuar ishin të gatshëm për të luftuar për të mbrojtur të drejtat e tyre fetare. Ndoshta shfaqja më e madhe e fuqisë së fesë në këtë epokë ishte fakti se, edhe pse Franca ra në revolucion, shumë kishin mbajtur revolucionin larg nga Britania e Madhe dhe të ruajtur po të jetë një instrument në shumë vite të lavdishme të dorës së Perëndisë.

Predikimi i Fjalës nuk ishte më i madh. Si Satanai ngriti një luzmë e tij të mendimtarëve të lirë, si u ngritën ideatorët e komunizmit, si teologë liberalë përhapur me buzët e tyre të ndyrë, Perëndia ngriti luftëtarë trima të besimit dhe veprat më të mëdha të letërsisë së krishterë, mësimdhënies dhe predikimi erdhi nga kjo epokë. Askush nuk ka qenë direkt me predikuesit dhe mësuesit e tij, dhe nuk do të jetë. Spurgeon, Parker, McClaren, Edward, Bunyan, Meulleri, Brainard, Barnea, Peshkopi, të gjitha erdhën nga kjo periudhë. Ata predikuan, mësuan dhe Fjala ishte shkruar. Festohet Emrin e Tij.

GJYGJ JUDENJVE TË RREMË

Zbulesa 3, 9:

"Ja, unë do t'i jap në sinagogën e Satanit, që e deklarojnë veten të Judenj, dhe nuk janë, por gënjejnë, ja, unë do t'i bëj të vijnë dhe të bien përmbys përpara këmbëve të tua dhe të njohim se unë të dua."

Pra, menjëherë mund të vini re se ky problem është një hebrej i rremë ose besimtarë të rremë që ekzistonte tashmë dhe në një tjetër epokë. Ata që në mënyrë të rreme quhet hebrenjë u shfaqën menjëherë pas derdhjes së parë për herë të parë dhe tani rishfaqen në epokën e dytë pas Reformimit. Kjo është vështirë të thuhet se është një rastësi. Në të vërtetë, kjo nuk është një rastësi. Ky është parimi i Satanit. Ky parim është që të organizojë dhe të pretendojnë të jenë një burim dhe për këtë arsye ka të drejta dhe privilegje të veçanta. Më lejoni t'ju tregoj. Atje në epokën e Smirnës këta njerëz u mohuan, duke thënë se ata ishin në fakt hebrenj (apo besimtarë), dhe pa dyshim ishin. Ata janë një sinagogën e Satanit. Ata ishin turma të organizuar i Satanit, për shkak se ne jemi në këtë epokë pa fillimin e saj që predikuesit do të marrë udhëheqjen pa justifikuar ndaj predikuesve të tyre vëllezërit. (Peshkopët vendosur në komunat e pleqve). Gjë tjetër që ne pamë ishte se në epokën e tretë padyshim ka pasur një vend të quajtur "froni i Satanit". Kjo na dha kohën e martesës së kishës dhe shtetit. Me fuqinë e shtetit pas tij, kisha ishte fjalë për fjalë fizikisht e pathyeshme.

Por Perëndia e theu atë në një pikëmbështetje, pavarësisht fuqisë së shtetit dhe reformimi solli dritë të madhe. Por, çfarë ndodhi? Luteranët kanë organizuar dhe janë të bashkuar me shtetin dhe përsëri ne shohim sinagogën e Satanit e manifestuar në këtë epokë të gjashtë. Pra, natyrisht, ky grup është tempulli dhe nuk do të thotë se ata janë prej sotonit. Jo, jo në të gjitha. Ata thonë se janë nga Perëndia. Por ata nuk qëndrojnë. Për atë që është një hebre i vërtetë (kjo është ajo që ata pretendohet të jenë) është ai i cili është një hebre nga brenda - në Frymë. Prandaj, në qoftë se janë hebrenjtë të rremë kjo do të thotë se ata janë siç thotë Juda 19, "nuk kanë Frymën." Bij të Perëndisë janë lindur nga Fryma. Këto nuk kanë Shpirtin dhe për këtë arsye nuk janë bij të Perëndisë. Pa marrë parasysh sa i nxitur me insistim dhe sa larg ata të shkojnë në përpjekjen për të provuar se ata janë të vërtetët. Ata janë të vdekur. Ata janë fëmijët e organizimit dhe i mungojnë frytet e vërtetë. Janë rindërtuar në bazë të besimeve të tyre, të kishave të tyre, dogmat dhe doktrinat dhe e vërteta nuk është në ta, sepse ata janë rritur mbi mendimet e tij të Fjalës së Perëndisë.

Më lejoni t'ju tregoj atë që unë jam gjithë kohës duke u përpjekur për të mësuar, dy kallamet që vijnë nga dy shpirtra të ndryshme. Këtë herë, të marrë shembullin e Jezusit dhe Judës. Jezusi ishte Biri i Perëndisë. Juda ishte biri i humbjes. Perëndia erdhi në Jezusin. Satani hyri në Judën.

Jezusi kishte një ministri të plotë të Shpirtit të Shenjtë, si:

"Si është Jezu Krishti i Nazaretit, se si Perëndia vajosi me Frymën e Shenjtë dhe me fuqi, dhe se si Ai përshkoi vendin duke bërë mirë dhe duke shëruar të gjithë ata që ishin nën shkrim, sepse Perëndia ishte me të."

Veprat 10, 38. Ai thotë:

"Një numëronin (Juda) mes nesh dhe kishte pjesë në këtë shërbesë,"

Veprat 1, 17, Mateu 10, 1:

"Thirrja e njërit nga dymbëdhjetë dishepujt dhe iu dha pushtet mbi frymët e ndyra, për të hedhur ato dhe të shërojnë çdo sëmundje e çdo lëngatë."

Kjo është fryma që ishte në Judën që shkoi drejtë nëpërmjet ministrisë së Jezusit. Pastaj ata të dy erdhën në kryq. Jezusi varur në kryq me dëshirë duke dhënë jetën e tij për mëkatarët dhe i dorëzoi Shpirtin e Tij Perëndisë. Shpirti i Tij te Perëndia dhe pastaj u derdh në kishën e Rrëshajëve. Por Juda vari veten dhe fryma e tij u kthye te Satani, por pas Rrëshajëve po atë frymë që ishte në Judën u kthye në një hardhi e rreme që rritet e drejtë së bashku me hardhinë e vërtetë. Por vini re fryma e Judës nuk erdhi në ditën e Rrëshajve. Ajo kurrë nuk ka dalë për të marrë Frymën e Shenjtë. Ai nuk mund të marë të. Por, për një herë se fryma e Judës ku do të shkojë? Ai shkoi për një qese me ari. Sa i donte paratë. Ende i do paratë. Nëse ju shkoni rreth në emër të Jezusit që ka bërë gjëra të fuqishme dhe duke mbajtur tubime të mëdha ende koncepti materialist fiton më shumë para, ndërtesat, dhe edukim dhe çdo gjë. Vetëm shikojnë këtë frymë që është mbi ta dhe nuk duhet të mashtrohen. Juda shkoi në lidhje si një nga të dymbëdhjetët,

dhe kreu mrekulli. Por ai nuk ka Frymën e Perëndisë. Kjo është një shërbim. Ai kurrë nuk erdhi në ditën e Rrëshajve pasi ai nuk ishte farë e vërtetë. Ky nuk ishte me të vërtetë një fëmijë i Perëndisë. Jo, jo në të gjitha. Dhe kështu që është tani në sinagogën e Satanit. A nuk duhet të mashtrohen. Ju nuk do të mashtroheni në qoftë se jeni për veten e tyre të zgjedhur. Jezusi tha se nuk do të mashtrohen.

Po, këta njerëz thonë se janë të krishterë apo jo.

"Unë do të bëj që të vinë e të bien përmbys përpara këmbëve të tua dhe të kuptojë se unë i kam dashur."

Korintasve 6, 2:

"A nuk e dini ju se shenjtorët do të gjykojnë botën?"

Nuk do të jenë vetëm dymbëdhjetë apostujt mbi dymbëdhjetë frone për të gjykuar të dymbëdhjetë fiset e Izraelit, por për të shenjtorëve që do të gjykojnë botën. Pastaj në qoftë se ata të cilët pretendojnë se i përkasin Perëndisë dhe pretendojnë se Perëndia i do pikërisht për të gjetur se kush është një fëmijë i Perëndisë dhe Birit të cilin ai e do. Po, vjen dita kur kjo do të jetë e dukshme. Ata që tani janë në një farë mase duke sunduar botën dhe për herë të fundit për të ndërtuar karakterin e bishës me të cilin në fakt ka sunduar botën, do të jetë i mundur një ditë kur Jezusi vjen me shenjtorët e Tij të gjykojë botën me drejtësi. Kjo është pikërisht ajo që kemi parë në Mateu. 25 kur "të gjithë" ata që mungoi në ringjalljen e parë për të dalë para Gjykatësit dhe nusja e Tij.

LAVDËRI DHE PREMTIMI

Zbulesa 3, 10:

"Sepse e ruajte fjalën e durimit tim, edhe unë do të të ruaj ty nga momenti i sprovës që do të vij mbi gjithë botën e banuar, për të provuar ata që banojnë mbi tokë."

Ajo që nënkuptohet me "fjalën e durimit të tij"? Hebrejtë 6, 13 - 15: "Kjo është kur ajo që Perëndia i dha premtimin Abrahamit, duke qenë se s'kishte ndonjë më të madh, u betua në veten e tij, duke thënë: "Sepse unë do ta bekoj dhe do të shumoj së tepërmi. Kështu që ai mori premtimin e durimit." Ju shikoni, Fryma i foli Fjalës së Perëndisë që na është dhënë. Duke pritur për përmbushjen e Fjalës kërkohet qëndrueshmëri si në rastin e Abrahamit. Ishte Ai që është i padukshëm dhe është shikuar. Ai ka qenë i qëndrueshëm dhe më pas Fjala në fund u takuan. Kjo është mënyra që Perëndia na mëson stabilitetin për njerëzit e tij. E pra, në qoftë se ai përmbushi Fjalën e Tij në manifestimet fizike menjëherë kur ju luteni, ju kurrë nuk do të mësoheni në durimin, por keni për t'u bërë edhe më të paqëndrueshme me jetën. Më lejoni të ju tregojnë se kjo e vërtetë është e ekspozuar më plotësisht.

Hebrenjve 11, 17:

"Me anë të besimit Abrahami, duke u testuar, ofroi Isakun sikursve i. Vetëmlinduri që i ofrohet atij që kishte marrë premtimet (Fjala e Zotit)."

Aty ajo është: Abrahami u tundua pas marrjes të Fjalës e premtimit. Shumica e njerëzve mendojnë se sa më shpejt që ne të lutemi në Emrin e Jezusit mbi premtimet e mira të Perëndisë që nuk mund të jenë gjykime. Por këtu ai thotë se Abrahami u tundua pas marrjes së një premtimi.

Kjo është plotësisht e vërtetë të psalmit, i cili tregon Jozefit, 105, 19:

"Me kohë ai erdhi në fjalën e tij, fjala e Zotit është shijuar."

Perëndia na jep premtimet më të mëdha dhe të çmueshme. Ai premtoi për të përmbushur ato. Do. Por nga koha kur ne lutemi, deri në kohën që ne të merrnim një përgjigje duhet të mësojnë të pranojnë stabilitetin në shpirtrat e tyre. Le të Perëndia të na ndihmojë për të mësuar këtë mësim si ne e dimë se njerëzit e kësaj bote kanë mësuar durimin. Ne lexojmë historinë e jetës së këtyre të krishterëve të mëdhej, çfarë një kontrast ne shohim në mes të jetës së tyre dhe tonat, sepse ata ishin aq këmbëngulës dhe të heshtur, dhe sot ne jemi praktikisht të zhytur plotësisht në nxitim.

Vazhdon të ju flasë atyre: *"Me qenë se ju keni marrë Fjalën time dhe jetuat atë dhe në këtë mënyrë të bëheni më të qëndrueshëm, edhe unë do të të ruaj ty nga koha e gjykimit që do të vijë në botën e banuar, për të provuar ata që banojnë mbi dhe."* Tani këtu përsëri shohim mbivendosje dy epokave e për shkak se premtimi është i lidhur me fundin e periudhës xhentile e cila arrin kulmin në telashe të mëdha.

"Unë do të të ruaj ty nga momenti i sprovës që do të vij mbi gjithë botën e banuar, për të provuar ata që banojnë mbi tokë." Ky varg nuk është një deklaratë se kisha e

vërtetë do të ketë shkuar në dhe jashtë telasheve. Në qoftë se kjo do të thoshte se është ashtu, kjo do të thotë. Por ai thotë: *"Unë do të të ruaj ty nga koha e gjykimit."* Kjo është pikërisht si sprovë e tundimit në Eden. Ajo do të jetë një propozim shumë tërheqës në kundërshtim të drejtpërdrejtë me Fjalën e komanduar të Perëndisë, dhe akoma nga pikëpamja e arsyetimit njerëzor, ajo do të jetë aq shumë e drejtë, kështu që një i shkolluar dhe jetëdhënës ka për të mashtruar botën.

Vetëm të zgjedhurit shumë nuk do të mashtrohen. Tundimi do të vijë si më poshtë. Lëvizja ekumenike që ka filluar në atë që duket një parim të tillë të bukur dhe të bekuar (përmbushjen e lutjes së Krishtit që ne të gjithë kemi një të tillë) bëhet në mënyrë politikisht më e fuqishme se ajo që e vë presion mbi qeverinë për të paraqitur çdo gjë për t'u bashkuar drejtpërdrejt ose nëpërmjet respektimit të parimeve të cilat janë kodifikuar në ligj në mënyrë që çdo grup i njerëzve nuk do të njihet si një kishë e vërtetë, nëse ata janë nën dominimin e drejtpërdrejtë apo të tërthortë të këtij këshilli. Grupe të vogla do të humbasin përfitimet, privilegjet, etj., deri sa ata të humbasin të gjithë pronën dhe të drejtat shpirtërore me popullin.

Për shembull, tani në qoftë se shoqatat lokale ministrore nuk është miratuar në shumë, në mos shumica e qyteteve, nuk mund të marrësh me qira një ndërtesë për shërbime fetare. Për t'u bërë klerik në shërbimet ushtarake, spitale, etj., ajo tani është pothuajse e detyrueshme që të njihet si grupe të pranueshme në trinitetin ekumenike. Si këto presione janë në rritje dhe do të jenë, ajo do të jetë e vështirë për të rezistuar, sepse të rezistojnë është për të humbur privilegjin. Dhe kështu, shumë do të joshet për të rënë dakord, sepse ajo do të mendojnë se është më mirë për t'i shërbyer Perëndisë publikisht në kuadër të kësaj organizate sesa jo për t'i shërbyer Perëndisë në të gjitha publikisht. Por këto janë gabime. Besoni në një gënjeshtër është që të shërbejë Satanin, edhe pse ju mund të dëshironi të thërrasëni Zotin. Por ata nuk do të mashtrohen.

Për më tepër, i zgjedhur nuk do të ruhet vetëm, por ndërkohë kjo lëvizje bëhet "IMAZHI I NGRITUR I BISHËS", shenjtorët do të shkojnë në ngallëzim. Por kjo lëvizje e vogël, e këndshme, lëvizje e mirë që filloi në shoqëri në Efes do të bëhet përbindësh i Satanit të fëlliqur dhe institucioneve në mbarë botën. Për shkak se sistemi i Kishave katolikë dhe protestantë në mbledhjen do të kenë menaxhuar pasurinë e përgjithshëm të sistemit të botës dhe të detyrojë të gjithë vendin për kurthin e tij fetar apo i vrasin ato duke ju mohuar atyre privilegjin e blerjes dhe shitjes, të cilat do të fitojnë për jetën e tyre. Kjo do të arrihet thjesht sepse bijave të prostitutës pothuajse rinë prapa saj. Ndërkohë, Roma ka fituar pothuajse të gjitha furnizimet e arit. Hebrenjtë kanë nën sundim obligacionet dhe të gjitha letrat me vlerë. Një prostitutës u është duhur kohë të shkatërrojë sistemin e tanishëm të hollave duke tërhequr të gjitha letrat me vlerë dhe duke kërkuar arin. Pa sistem ari bie. Hebrenjtë do të jenë të bllokuar dhe të hyjnë në një aleancë, dhe kisha prostitute do të marrë përsipër të gjithë botën.

PREMTIMI ATYRE QË JANË TË ATIJ

Zbulesa 3, 11 - 12:

"Do të vij së shpejti! Ruaje mirë çka ke, që askush të mos e rrëmbejë kezën tënde! Ngadhënjyesin do ta bëj shtyllë në tempullin e Hyjit tim dhe prej andej ai s'do të dalë më kurrë! Në të do ta shkruaj Emrin e Hyjit tim edhe emrin e qytetit të Hyjit tim, të Jerusalemit të ri, që zbret nga qielli, prej Hyjit tim, edhe Emrin tim të ri."

Ne nuk kemi nevojë për të komentuar mbi mendimin se Ai po vjen së shpejti. Ne e dimë se po vjen së shpejti, sepse ne jemi në fund të ditëve të fundit, a nuk jemi? Por ai vazhdon të thotë: "Mbani fort atë që keni, që askush nuk e mori kurorën."

Jezusi vjen drejtë në mes të kohës së ankthit të madh. Dhe me ardhjen e tij të ringjalljes. Shumë do të çohen nga pluhuri dhe do të ngrehen me ato që janë të gjallë por presin kthimin e Tij. Dhe te ata do të vendosen kurora. Pse? Për shkak se ata janë bij të Perëndisë. Me të janë mbretër. Me të mbretërojë. Kjo është ajo që tregon kurora - mbretërinë dhe mbretërojnë me shumë dashuri Mbretit. Kjo është një premtim për të gjithë ata që vuajnë me të këtu në tokë - të gjithë ata që ishin të durueshëm, duke e ditur se ata do të jenë Perëndia, gjykatësi i drejtë, do të të shpërblejë. Ata që kanë hequr dorë nga gjithçka për Të dhe të gjithë u dorëzuan Atij atëherë do të ulen mbi fronin e tij dhe kanë një pjesë në mbretërinë e Tij të lavdishme.

Oh, ne kemi një fjalë për të gjithë në këtë kohë. Ajo mban - mbajtur. A nuk heqë dorë. Vendoseni veten në të gjithë armatimin e Perëndisë - të përdorim çdo armë që Ai na ka dhënë - përdorin çdo dhuratë në dispozicion dhe me gëzim për të parë përpara

sepse kjo do të na japë një kurorë kush është Mbreti i mbretërve dhe Zot i zotërve.

Pra, ai nuk i jep vetëm kurora, por thotë se ato në të nuses do të bëhen shtylla në tempullin e Perëndisë. Por ajo që është tempulli i Perëndisë? Jezusi foli për trupin e Tij që është një tempull. Ajo ishte. Kjo është një tempull i Perëndisë. Por tani që ne jemi Trupi i tij, kisha e vërtetë është tempulli i Perëndisë me anë të Frymës së Shenjtë në ne. Në mënyrë që ata do të bëhen fitues të një shtylle në tempullin. Por ajo që është një shtyllë? Shtylla është në fakt pjesë e fondacionit, sepse ajo mbështet superstrukturën. Lavdi Perëndisë, ai thjesht e vë fituesin në mesin e apostujve dhe të profetëve, sepse në Efesianëve 2, 19 - 22 thotë:

"Pra, për këtë arsye, ju nuk janë më të panjohur dhe të huaj, por bashkëqytetarë të shenjtorëve dhe pjestarë të familjes së Perëndisë, të ndërtuar mbi themelin e apostujve dhe të profetëve, i vetë Jezu Krishtit, në të cilin të gjitha ndërtesat të lidhur bashkë rriten në një tempull i shenjtë në Zotin, në të cilën ju shkoni së bashku për banim të brendshëm të Perëndisë në Frymën."

Po, se vargu 22 thotë se ne jemi së bashku dhe ngulitur me ta. Çdo gjë shkoi nëpër derën (Jezusit) dhe është pjesë e atij trupi apo tempulli. Pra, kur Perëndia e vë njeriun në tempull, si një shtyllë dhe e bën atë një pjesë e këtij grupi të themeleve, Ai si duket? Ai i jep atij zbulesën e Fjalës dhe zbulesën e Tij, sepse kjo është pikërisht ajo që apostujt dhe profetët janë. Mateu. 16, 17. Është atje në Fjalë. Ai qëndron atje. Askush nuk mund të heqë atë.

Mendoni për fjalën "fitore". Gjoni pyet pyetjen: "Kush është ai që fiton?" dhe vjen menjëherë me përgjigjen, "ai që beson se Jezusi është Krishti." Ai nuk thotë se fituesi është ai që beson në "disa" e Jezusit dhe e "ndonjë" Krishtin, por beson se Jezusi është Krishti - Një person - jo dy. Ai është ai që është i pagëzuar në Emër të Zotit Jezus Krisht.

Zoti këtu i flet Nuses. A ju doni të shihni një foto të saj?

Ajo është në Zbulesa 7, 4 - 17:

"Dëgjova numrin e mbyllur - njëqind e dyzet e katër mijë të vulosur nga të gjitha fiset e Izraelit; nga fisi i Judës, dymbëdhjetë mijë të vulosur; nga fisi i Rubenit, dymbëdhjetë mijë të vulosur; nga fisi i Gadit, dymbëdhjetë mijë të vulosur; nga fisi Asherit dymbëdhjetë mijë të vulosur; nga fisi i Naftalijit dymbëdhjetë mijë të vulosur; fisin e Manasherit, dymbëdhjetë mijë të vulosur; fisin e Shimunit domethënë dymbëdhjetë mijë të vulosur; nga fisi i Levit, dymbëdhjetë mijë të vulosur; fisin e Isakarit domethënë dymbëdhjetë mijë të vulosur; fisin e Zebuluonit dymbëdhjetë mijë të vulosur; fisi i Jozefit, dymbëdhjetë mijë të vulosur; nga fisi i Beniaminit, dymbëdhjetë mijë të vulosur. Pas kësaj unë shikoja, dhe ja, një turmë e madhe e cila mund të llogarisë askush, prej të gjitha kombeve, nga të gjitha fiset, popujt dhe gjuhët! Qëndronin në këmbë përpara fronit dhe përpara Qengjit. Veshur me rroba të bardha dhe me palma në duart e tyre; dhe bërtitnin me zë të lartë: "Shpëtimit të atij që rrinte mbi fronin e Perëndisë tonë dhe të Qengjit!" Dhe të gjithë engjëjt që ishin përqark fronit dhe pleqve dhe katër qenieve e gjalla, dhe ranë përmbys përpara fronit mbi fytyrat e veta dhe adhuruan Perëndinë, duke thënë: "Amen! Bekimi, dhe lavdia, dhe dituria, dhe falendërimi, dhe nderimi, dhe fuqia dhe forca janë te Perëndia ynë në shekuj të shekujve! Amen!" Atëherë më tha një nga pleqtë: "Këta të veshur me rroba të bardha, të cilët janë ata dhe nga kanë ardhur?" Dhe unë i thashë atij: "Zot, ti e di." Dhe ai më tha: "Këta janë ata që kanë ardhur nga shtrëngimi i madh, dhe i kanë larë rrobat e tyre dhe i kanë zbardhur në gjakun e Qengjit. Prandaj qëndrojnë përpara fronit të Perëndisë dhe i shërbenin atij ditë e natë në tempullin e tij; dhe ai që rri ulur mbi fron do të banojë në mesin e tyre. Ata nuk do të kenë as uri e as etje, ata nuk do të sjellë poshtë mbi ta diellin, as kurrfarë vape, sepse ata do të jenë Qengji, në mes të fronit, bien dhe për të mbajtur në burimet e ujit të gjallë. Do të fshihet nga Perëndia çdo lot nga sytë e tyre."

Jezusi erdhi dhe Ai i kishte mbyllur 144 000. Ai mori 12.000 nga çdo fis. Por ka një tjetër grup që nuk takon në këtë 144.000 të cilët shihen në vargjet 9 - 18. Kush janë ata? Ata janë të marur nga nusja dhe nga johebrenjtë. Ato janë përpara fronit të ditës dhe natës së Tij. I shërbejnë Atij në tempull. Ata janë kujdesi i veçantë i Zotit. Ata janë nusja e tij.

Nusja shkon kudo që shkon Dhëndri. Ai kurrë nuk do të largohet. Ajo kurrë nuk do të shkojnë larg prej tij. Ajo do të ndajë fronin me Të. Ajo do të kurorëzohen me lavdi dhe me nder të tij.

Unë do të shkruaj mbi të Emrin e Perëndisë tënd dhe Emrin e qytetit e Perëndisë tonë. Cili është emri i Perëndisë? E pra, Ai ishte Perëndia me ne, ose Emmanuel, por që nuk ishte emri i tij i dhënë. "Ju do të keni për t'i dhënë atij Emrin Jezus." Jezusi tha: "Unë kam ardhur në Emër të Atit tim dhe ju nuk më pranuat." Prandaj, Emri i Perëndisë është Jezusi, sepse ky është Emëri në të cilën ai erdhi. Ai është Zoti Jezu Krisht. Dhe se emri është marrë kur një grua martohet me një burrë? Ajo merr emrin e tij. Emri i tij do të jetë ajo që do të jepet për të nuses kur e mori pranë Vetes.

Zbulesa. 21, 1 - 4.

"Dhe pashë një qiell të ri dhe një dhe të ri; sepse qielli i parë dhe dheu i parë ndërroi jetë jo më nuk janë. Dhe unë, Gjoni, pashë qytetin e shenjtë, Jeruzalemin e ri, që zbriste nga qielli, nga Perëndia, i përgatitur si një nuse e stolisur për burrin e saj. Dhe dëgjova një zë të madh nga qielli që thoshte: "Ja, qëndrimi i Perëndisë me njerëzit! Ai do të banojë me ta; edhe ata do të jenë populli i tij; dhe Perëndia do të jetë bashkë me ta, Perëndia e tyre. Perëndia do të fshijë atyre çdo lot nga sytë e tyre; dhe vdekja nuk do të jetë më, as brengë, as klithma, as mundim do të jetë, jo më shumë - për shkak se e vjetra ka kaluar."

Sa e mrekullueshme, plotësoi të gjitha premtimet e mrekullueshme të Perëndisë. Çdo gjë do të bëhet. Ndryshimi do të përfundojë. Qengji dhe nusja e tij të vendosur përgjithmonë në të gjithë përsosmërinë të Perëndisë. Përshkruaje? Kush mund ta bëjë këtë? Askush. Mendoni për këtë? Ëndërroni për këtë? Lexoni se çfarë Fjala thotë për këtë? Po, ajo mund të bëjë, por ne e dimë se vetëm një pjesë e vogël e saj derisa të bëhet një realitet në ringjallja e parë.

"Unë do të shkruaj mbi të Emrin tim të ri."

Emri im i ri. Kur çdo gjë bëhet e re pastaj ai vetë të marrë një emër të ri dhe ajo gjithashtu do të jetë emri i Emrit të Nuses. Çfarë emri është se askush nuk guxon të spekulojnë. Kjo duhet të jetë një zbulim i Frymës dhënë kështu përfundimisht se askush nuk do të guxonte të mohojë atë. Por nuk ka dyshim se ai do të largojë këtë zbulesë në ditën kur ai do të sjellë këtë emër. Ajo është e mjaftueshme që të dini se ajo do të jetë më e mrekullueshme se ne mund kurrë të imagjinojmë.

PARALAJMËRIMI I FUNDIT I EPOKËS

Zbulesa 3, 13:

"Kush ka veshë, le të ndëgjëje çka Shpirti ju thot kishave!"

Çdo epokë mbaron me të njëjtin paralajmërim. Ajo është lutje e pandërprerë që kishat ta ndëgjojnë zërin e Zotit. Në këtë epokë lutja bile është më këmbëngulësesesa në epokat e mëparshme sepse në këtë epokë ardhja e Zotit me të vërtetë është afruar. Ndoshta do të paraqitet do të paraqitet pyetja: "Nëse pas kësaj ekziston epokë tjetër, përse nxitim?" Përgjigja gjendet në këtë. Epoka e fundit do të jetë e shkurtë-vepra e shpejtë e mbarimit. Dhe jo vetëm që është ashtu,por përherë duhet kujtuar jo veç se është ashtu,por përher duhet kujtuar se në sytë e Zotit koha aq shpejt kalon; po, njëmijë vita është vetëm një dit. A nëse Ai vjen brendadisa orëve, si Ai shiqon në kohën, atëherë neve Ai do të na paralajmëroj me mesiguri me urgjentësi dhe zëri i Tij pandërprerë do të ketë jehonë në zemrat tona të jemi gati para asaj ardhje.

O, në botë ka aq shumë zëra - aq shumë probleme dhe nevoja që kërkojnë vëmendje, por asnjëherë nuk do të ketë zë aq të rëndësishëm dhe aq të vlefshëm për ndëgjim si zëri i Shpirtit. Pra: "Kush ka veshë të ndëgjojë, le të ndëgjojë se çfarë Shpirti ju flet kishave!"

www.messagehub.info

null

William Marrion Branham

null